

Egypte, gezien door het Oog van Horus.

Deel 5: Fustat tot Caïro, de stad met
de duizend minaretten.

Egypte, gezien door het Oog van Horus.

Deel 5: Fustat tot Caïro, de stad met
de duizend minaretten.

Olette Freriks en André de Ruiter

Schrijvers: Olette Freriks en André de Ruiter

Coverontwerp: SQOOP Enschede

ISBN: 9789464182675

© 2020 Olette Freriks en André de Ruiter

Voorwoord

Nadat ik een aantal keren in Egypte op rondreis ben geweest, telkens onder begeleiding van een ervaren tourleader/gids zijnde Olette Freriks, leek het mij leuk om samen met haar onze ervaringen te delen door een aantal boeken te schrijven met daarin een korte impressie van de bezienswaardigheden.

De reactie van Olette hierop was de volgende:

Ik was acht jaar toen ik een ansichtkaart kreeg van mijn oom met daarop een prachtig gekleurde muurschildering uit het Dal der Koninginnen.

Dat beeld liet mij niet meer los, mijn interesse in het oude Egypte groeide en in 1996 maakte ik mijn droom waar. Ik begon met de studie Egyptologie a la carte aan de universiteit van Leiden. Daarnaast deed ik een cursus reisleiding en in het jaar 2000 richtte ik mijn reisorganisatie “Horus reizen Egypte” op.

Naast het organiseren en begeleiden van reizen gaf ik cursussen en lezingen door het hele land, verzorgde ik lessen op basis en middelbare scholen en deed de rondleidingen in musea in binnen- en buitenland.

Sinds 2006 woon ik in Egypte, waar ik mijn activiteiten voor Horus Reizen verder heb kunnen uitbreiden. En toen André mij enige tijd geleden vroeg om hem te helpen bij het schrijven van deze serie heb ik gelijk ja gezegd.

Dit is een droom die ik allang heb, om deze kleine boekjes te maken en u zo kennis te laten maken met de enorme uitgebreide en ingewikkelde historie van Egypte.

Na dit te hebben gelezen kan dit hopelijk voor u als leidraad of als ondersteuning dienen bij het plannen van een trip naar Egypte of als naslagwerk indien u daar bent om te weten hoe zat dat ook al weer.

Om een goed beeld te kunnen schetsen heb ik voor zo ver mogelijk ook foto's toegevoegd die ikzelf tijdens mijn reizen heb kunnen maken.

De gehanteerde volgorde van de bezienswaardigheden is een mogelijke optie, maar zie het alstublieft niet als een verplichting maar als een advies.

In ieder geval veel plezier wanneer u in Egypte bent, ik kan het alleen maar aanraden want het is daar prachtig.

Met vriendelijke groeten,
André de Ruiter

NB onze contactgegevens staan vermeldt in het hoofdstuk “Enige interessante websites”, achterin dit boek.

Inleiding

In deel 5 komt Caïro aan bod.

Aangezien Caïro zo veel te bieden heeft met zijn vele moskeeën, minaretten, kerken en musea is dit deel in z'n geheel aan Caïro gewijd.

De vele bezienswaardigheden, sommigen welbekend anderen wat minder bekend, komen allen aan bod, zodat u al dan niet vooraf al een keuze kunt maken of u daar wel of niet naar toe wilt gaan of welke bezichtigingen u het beste met elkaar kunt combineren.

We hebben getracht om dit in een zo logisch mogelijke volgorde te zetten, waardoor het makkelijker kiezen zal zijn.

Veel plezier bij het bekijken van al deze mooie moskeën, paleizen en musea.

INHOUDSOPGAVE

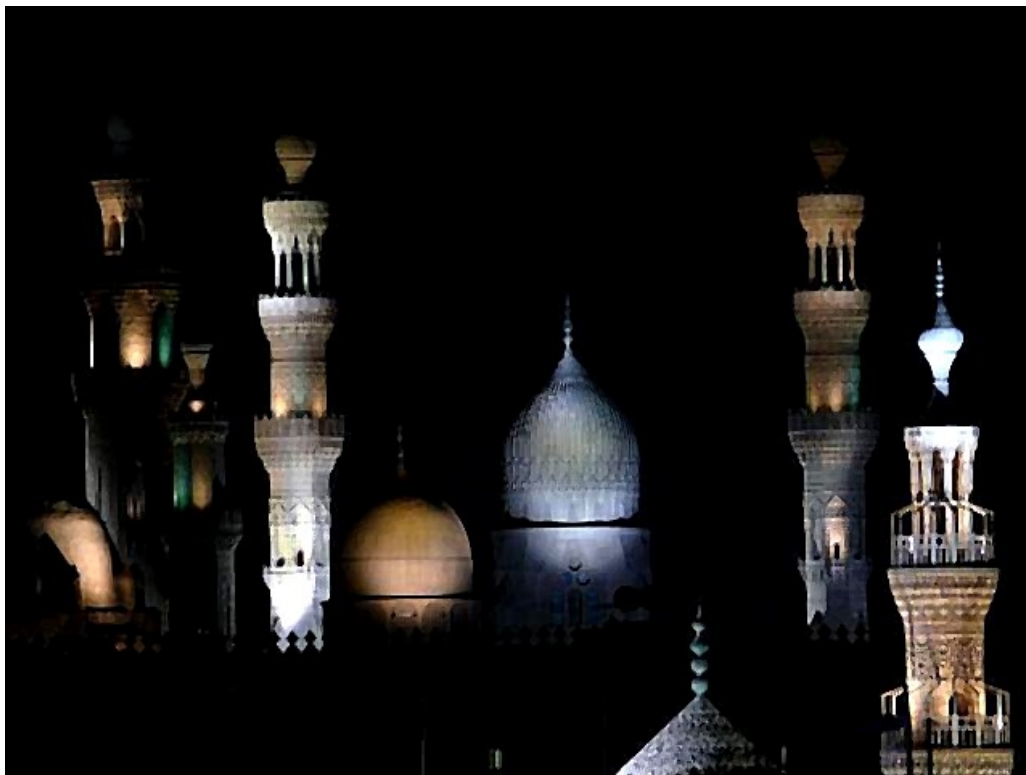
Voorwoord	5
Inleiding	6
De ontwikkeling van een wereld stad.....	11
Het ontstaan van de Fatimiden dynastie.....	22
De Fatimid-bibliotheek	28
Moskee van Amr Ibn Al-Ash.....	30
De Hangende Kerk of de Heilige maagd Maria Koptische Kerk.....	35
Moskee van Ibn Tulun	37
Ben Ezra-synagoge.....	40
Citadel van Salah el Din.....	43
De moskee van Mohamed Ali Pasha.....	47
Al Gawhara paleis	50
Al Nasir Muhammad Moskee.....	51
Moskee van Sulayman Pasha	52
Ibrahim Agha moskee en de Khayer Beyk Moskee	53
Sultan Hassan moskee	54
Raffih Moskee	57
De Al-Azhar moskee	60
Moskee of Al Ashraf Barsbay 1425	63
Moskee of Shaykh Ali Al Mutahhar 1744	65
Moskee of Bek Abu el Dahab 1774.....	66
De Mammelukken.....	70
Circassiërs / Burji dynastie	74
Egypte Mammelukken periode.....	77
El-Muizz Straat.....	80
Baab al-Futuh 1087	81
Al-Hakim moskee.....	83
Bab al-Nasr 1087	85
Wakala al Sultan Qaytbay 1481.....	87
Sabil-Kuttab-Wakala van sultan Qa'it Bay	88
Moskee van Sulayman Agha al Silahdar 1839.....	89
Bayt Al- Suhaymi 1648.....	90
Aqmar moskee	92
Khanqah van Baybar II.....	95
Sabil Kuttab van Abdel Rahman Katkhuda 1744.....	97
Moskee of Gamal al Din Ustadar 1407.....	99
Musafirkhana Paleis 1788.....	100
Qasr Bashtak 1339	101
Madrassa van Prins Mithqal 1363	103
Moskee van Mahmoud Moharram 1792	104
Sabil van Ismail Pasha 1828.....	105

Madrassa van Al Kamil Ayyub 1229	106
Moskee Madrassa van sultan Barquq 1386.....	107
Madrassa van Al Nasir Muhammad 1304	113
Complex van Qalawun 1285.....	117
Moskee van Taghri Bardi 1440.....	122
Sabil Kuttat van Khusraw Pasha 1535.....	124
Madrassa van Al Salih Ayyb 1250.....	126
Wikala van Gamal Al Din Al Dhahabi 1637.....	128
De Al Hussain moskee.....	129
Khan el Khalili.....	132
Het mausoleum, de wikala en de madrassa van sultan Al-Ghuri	137
Huis van Zaynab Khatun 1713	139
Huis van Gamal Al Din Al Dhahabi 1634.....	141
Moskee van al Muayyad 1420	142
Wikala en Sabil van Nafisa Bayda 1796	149
Farag Ben Barqooq.....	150
Zawiyya wa-Sabil Faraj ibn Barquq	154
Moskee van Salih Tala'i 1160	155
Qasaba van Radwan Bey 1650	156
Bab Zuweila 1092	159
Egypte en de Mahmal	163
Ottomanen sultan Selim I	164
De sabil-kitab van sultan Mustafa III in Caïro.....	167
Napoleon Bonaparte (1768-1821).....	170
Jean Francois Champollion (1790-1832)	173
Henry Stephens Salt (1780-1827).....	175
Giovanni Battista Belzoni (1778-1823)	176
Dr. Cimba (? - 1824).....	177
Bernardino Drovetti (1776-1852)	178
David Roberts	179
François August Ferdinand Mariette (1821-1881).....	180
Boulaq	181
Egyptisch museum	183
Hurshid Ahmed Pasha	188
Het huis van Mohamed Ali Pasha van de Alawiyya dynastie 1805-1952.....	189
Het vreselijke bloedbad op de Citadel	191
Ibrahim Pasha.....	192
Abbas I Pasha.....	193
Said Pasha van Egypte	194
Ismail Pasha.....	195
Al-Sayeda Zainab-moskee	197
Downtown Caïro.....	200

Gezilah paleis	204
Het Opera huis in Caïro	204
Abdeen paleis.....	206
De Orman garden.....	209
Tewik Pasha	211
Abbas II Hilmi Pasha.....	213
Het Manyal Paleis.....	215
Het Baron Empain-paleis.....	220
Hassan Kamal van Egypte	222
Fouad I van Egypte	225
Habib Pasha Sakakini Paleis.....	229
Faroeek van Egypte	231
Fouad II van Egypte	234
Vervolg.....	237
Eerder verschenen van deze auteur:	239

De ontwikkeling van een wereld stad.

Fustat tot Caïro, de stad met de duizend minaretten.

Dit boek gaat geheel over Caïro. Caïro heeft helemaal niets met de Faraonische tijd te maken want de stad is pas in 969 na Chr. ontstaan.

Dit verhaal gaat over de buitenlandse heersers die Egypte voor vele eeuwen hebben geregeerd en Caïro hebben opgebouwd.

De meeste van deze heersers regeerden niet vanuit Caïro, Egypte was het grootste gedeelte van deze tijd alleen maar een provincie van een enorm rijk en Caïro was de hoofdstad van deze provincie.

Pas als Mohamed Ali in Egypte aankomt gaat de ontwikkeling van Egypte weer verder.

We hebben het hier over de:

Kaliefs en rechtsgeleerden vanuit Mekka 632-868 na Chr.

Fatimiden, 696-1160 na Chr.

De Ayyubiden, 1160 -1254 na Chr.

De Bahari Mammelukken, 1254-1382 na Chr.

De Circassian Mammelukken, 1382-1517 na Chr.

De Ottomanen, 1517-1922 na Chr.

Alawiyya dynastie, 1805-1953 na Chr. (Mohamed Ali Dynastie)

Caïro is de hoofdstad van Egypte, het grootstedelijk gebied van de stad is één van de grootste in Afrika en de op vijf na grootste ter wereld en het wordt geassocieerd met het oude Egypte, omdat het beroemde piramidecomplex van Gizeh en de oude stad Memphis zich in het geografische gebied bevinden.

Gelegen in de buurt van de Nijldelta werd het moderne Caïro op 8 augustus 969 na Chr. gesticht door de Fatimidische dynastie, maar het land waaruit de huidige stad bestaat, was de plaats van oude nationale hoofdsteden waarvan de overblijfselen zichtbaar blijven in delen van het oude Caïro.

Caïro is lang een centrum geweest van het politieke en culturele leven in de regio en heeft als titel *'de stad van duizend minaretten'* vanwege het overwicht van de islamitische architectuur.

Caïro wordt beschouwd als een wereldstad met een "Beta +" classificatie volgens het GaWC (Globalization and World Cities research network).

De op één na oudste instelling voor hoger onderwijs ter wereld, is de Al-Azhar University, veel internationale media, bedrijven en organisaties hebben regionale hoofdkantoren in de stad.

De Arabische Liga heeft zijn hoofdkwartier in Caïro voor het grootste deel van zijn bestaan.

Caïro is verreweg de grootste stad in Egypte en lijdt, net als veel andere megasteden aan een hoge mate van vervuiling en verkeer.

Blik op een deel van Caïro en de Nijl.

Caïro's metro, één van de twee in Afrika de andere bevindt zich in Algiers, Algerije behoort tot de vijftien drukste in de wereld, met meer dan 1 miljard jaarlijkse passagiersritten.

Egyptenaren verwijzen vaak naar Caïro als Maḡr de Egyptische Arabische naam voor Egypte zelf, met nadruk op het belang van de stad wat betekend "de overwinnaar", de officiële naam Qahirah betekend "de veroveraar".

Het gebied rond het huidige Caïro, met name Memphis dat al sinds de predynastie de oude hoofdstad van Egypte was, was lange tijd een brandpunt van het oude Egypte vanwege de strategische ligging net stroomopwaarts van de Nijldelta.

De oorsprong van de moderne stad is echter over het algemeen terug te voeren op een reeks nederzettingen in het eerste millennium.

Rond de eeuwwisseling van de 4de eeuw bleef Memphis in belang achteruitgaan.

De Romeinen stichtten een vestingstad langs de oostelijke oever van de Nijl, deze vesting, bekend als Babylon was de kern van de Romeinse en vervolgens de Byzantijnse stad en is de oudste structuur in de stad van vandaag.

Het is gelegen in de kern van de Koptisch-orthodoxe gemeenschap, die zich in de late 4de eeuw van de Romeinse en Byzantijnse kerken afscheidde.

Veel van de oudste Koptische kerken van Caïro, waaronder de Hangende Kerk bevinden zich langs de vestingmuren in een deel van de stad dat bekend staat als Oud-Caïro of Koptisch Caïro.

Na de islamitische verovering in 640 na Chr. vestigde de veroveraar Amr ibn As zich in het noorden van het Babylon in een gebied dat bekend werd als al-Fustat. Oorspronkelijk een tentenkamp, Fustat betekent "*stad van tenten*". Fustat werd een permanente nederzetting en de eerste hoofdstad van het islamitische Egypte.

In 750, na de omverwerping van het Oemayyaden-kalifaat door de Abbasiden, creëerden de nieuwe heersers hun eigen nederzetting ten noordoosten van Fustat, die hun hoofdstad werd. Dit stond bekend als al-Askar (de stad van secties of kantons) omdat het was aangelegd als een militair kamp.

Een opstand in 869 door Ahmad Ibn Tulun leidde tot het verlaten van Al Askar en de bouw van een andere nederzetting, die de zetel van de regering werd.

Dit was al-Qatta'i "de wijken", ten noorden van Fustat en dicht bij de rivier. Al Qatta'i was gecentreerd rond een paleis en een ceremoniële moskee, nu bekend als de moskee van Ibn Tulun.

In 905 bevestigden de Abbasiden opnieuw de controle over het land en hun gouverneur keerde terug naar Fustat, waarbij al-Qatta'i werd verwoest.

In 968 werden de Fatimids geleid door generaal Jawhar al-Siqilli om een nieuwe hoofdstad te stichten voor de Fatimid-dynastie.

Egypte werd veroverd van hun basis in Ifriqiya en een nieuwe versterkte stad die ten noordoosten van Fustat werd opgericht.

Het duurde vier jaar om de stad te bouwen, in eerste instantie bekend als al-Manḡūriyyah, die zou dienen als de nieuwe hoofdstad van het kalifaat. In die tijd gaf

Jawhar opdracht voor de bouw van de al-Azhar-moskee in opdracht van de kalief, die zich ontwikkelde tot de op twee na oudste universiteit ter wereld.

Caïro zou uiteindelijk een centrum van leren worden, de bibliotheek van Caïro bevat honderdduizenden boeken.

Toen Kalief al-Mu'izz li Din Allah arriveerde uit de oude Fatimid-hoofdstad Mahdia in Tunesië in 973, gaf hij de stad haar huidige naam, al-Qāhiratu "De overwinnaar".

Bijna 200 jaar nadat Caïro was gesticht bleef het, het administratieve centrum van Egypte in Fustat. Echter, in 1168 staken de Fatimids onder leiding van vizier Shawar die pas 18 jaar oud was Fustat in brand om de inname van Caïro door de kruisvaarders te verhinderen.

De hoofdstad van Egypte werd permanent verplaatst naar Caïro, dat uiteindelijk werd uitgebreid met de ruïnes van Fustat en de voormalige hoofdsteden van al-Askar en al-Qatta'i.

Naarmate Al Qahira zich uitbreidde, waren deze eerdere nederzettingen omgeven en zijn ze sindsdien een deel van de stad Caïro geworden naarmate het zich uitbreidde en zich verspreidde. Ze zijn nu gezamenlijk bekend als Oud Caïro.

Terwijl Fustat brandde, een brand die 54 dagen duurde maar met succes de stad Caïro beschermde, leidde een voortdurende machtsstrijd tussen Shawar, koning Amalric I van Jeruzalem en de Zengid-generaal Shirkuh tot de ondergang van het Fatimidische establishment.

Nog een aangezicht van Caïro en de Nijl.

In 1169 werd Salah el Din door de Fatimids aangesteld als de nieuwe vizier van Egypte en twee jaar later greep hij de macht van de familie van de laatste Fatimid-kalief, al-'Āḍid.

Als de eerste sultan van Egypte vestigde Salah el Din de Ayyubid-dynastie, gevestigd in Caïro en richtte Egypte op met de Abbasiden, die waren gevestigd in Bagdad.

Tijdens zijn bewind bouwde Salah el Din de Caïro Citadel, die tot het midden van de 19de eeuw diende als zetel van de Egyptische regering.

In 1250 namen slavenmilitairen, bekend als de Mammelukken de controle over Egypte over en vestigden zoals veel van hun voorgangers, in Caïro.

De stad werd ook de hoofdstad van hun nieuwe dynastie.

Door de Mammelukken geïnitieerde bouwprojecten duwden de stad naar buiten en brachten ook nieuwe infrastructuur in het centrum van de stad. Ondertussen bloeide Caïro als een centrum van islamitische wetenschap en een kruispunt op de kruiden handelsroute tussen de beschavingen in Afro-Euroazië.

Tegen 1340 had Caïro bijna een half miljoen inwoners, waardoor het de grootste stad ten westen van China was geworden.

De historische reiziger Ibn Battuta reisde duizenden kilometers tijdens zijn trektocht. Een stad waarin hij stopte was Caïro.

Een belangrijke opmerking die Ibn Battuta maakte, was dat Caïro het belangrijkste district van Egypte was, wat betekent dat Caïro de belangrijkste en invloedrijkste stad van Egypte was.

Ibn Battuta erkent ook het belang van de rivier de Nijl voor heel Egypte,

De Nijl was niet alleen een middel voor transport, het was ook de bron van een overvloed aan andere tastbare zaken.

Het meest invloedrijke kenmerk van de Nijl was het vermogen om een rijke bodem voor de landbouw in stand te houden.

Een deel van de landbouw revolutie bloeide in Egypte, voornamelijk aan de achterkant van de Nijl.

De Nijl diende ook als een bron van voedsel en een handelsroute. Zonder dat zou het Egypte dat we vandaag kennen niet hetzelfde zijn geweest.

Eén van de meest gedetailleerde verslagen van Ibn Battuta in Caïro betreft een plaag die de stad verwoestte. Tegenwoordig staat deze plaag bekend als de builenpest of de zwarte dood. Men denkt dat het in 1347 in Egypte is aangekomen en zoals Ibn Battuta opmerkt, was de builenpest verantwoordelijk voor de dood van 1 tot 20.000 mensen per dag in Caïro. De pest is ontstaan in knaagdieren, zoals ratten. De pest zou zich verspreiden naar heel Eurazië en alle beschavingen die op zijn weg kwamen, hebben weggevaagd. Naar schatting zijn tussen de 75 en 200 miljoen mensen zijn in totaal gestorven aan de pest

De status van de stad werd verder verkleind nadat Vasco da Gama tussen 1497 en 1499 een zeeroute langs de Kaap de Goede Hoop ontdekte, waardoor specerijen handelaren Caïro konden vermijden.

De politieke invloed van Caïro verminderde aanzienlijk nadat de Ottomanen de macht overnamen van de Mammelukken over Egypte in 1517 en ze verdrongen.

Regerend vanuit Constantinopel, maakte Sultan Selim van Egypte een provincie met als hoofdstad Caïro. Om deze reden wordt de geschiedenis van Caïro tijdens Ottomaanse tijden vaak als onbelangrijk beschreven, vooral in vergelijking met andere perioden.

Tijdens de 16de en 17de eeuw bleef Caïro echter een belangrijk economisch en cultureel centrum.

Hoewel niet langer op de kruidenroute, faciliteerde de stad het transport van Jemenitische koffie en Indiaas textiel, voornamelijk naar Anatolië, Noord-Afrika en de Balkan.

Kooplieden uit Caïro brachten de goederen naar de kale Hejaz, vooral tijdens de jaarlijkse hadj naar Mekka.

Het was tijdens dezelfde periode dat de al-Azhar universiteit de overheersing bereikte onder islamitische scholen die hij vandaag nog steeds vasthoudt.

Tegen de 16de eeuw had Caïro ook hoogbouw appartementen waar de twee onderste verdiepingen voor commerciële doeleinden en opslag dienden en de meerdere verdiepingen erboven werden verhuurd als woonhuizen.

Caïro met op de voorgrond de moskee van Sultan Hassan en Al-Rifai.

Onder de Ottomanen, breidde Caïro zich uit naar het zuiden en het westen van zijn kern rond de Citadel. De stad was de op een na grootste in het rijk, achter Constantinopel en hoewel migratie niet de voornaamste bron van Caïro's groei was, bestond twintig procent van de bevolking aan het einde van de 18de eeuw uit religieuze minderheden en buitenlanders uit het gehele Middellandse Zee gebied.

Toch, toen Napoleon in 1798 in Caïro aankwam was de bevolking van de stad minder dan 300.000, veertig procent lager dan op het hoogtepunt van de invloed van Mammelukken en Cairene in het midden van de 14de eeuw. De Franse bezetting was van korte duur omdat de Britse en Ottomaanse strijdkrachten, waaronder een aanzienlijk Albanees contingent het land in 1801 heroverde.

Caïro zelf werd belegerd door een Britse en Ottomaanse macht die culmineerde met de Franse overgave op 22 juni 1801.

De Britten ontruimden Egypte twee jaar later en lieten de Ottomanen, de Albanezen en de lang verzwakte Mammelukken achter om de controle over het land te krijgen. In 1805 kwam de Albanese Muhammad Ali Pasha hij werd commandant en uiteindelijk, met de goedkeuring van het religieuze establishment in Constantinopel onderkoning van Egypte.

Tot zijn dood in 1848 stelde Muhammad Ali Pasha een aantal sociale en economische hervormingen in die hem de titel van grondlegger van het moderne Egypte opleverden.

Hoewel Muhammad Ali de bouw van openbare gebouwen in de stad initieerde hadden die hervormingen een minimaal effect op het landschap van Caïro.

Grotere veranderingen kwamen naar Caïro onder Isma'il Pasha † 1863-1879, die het modernisering processen voortzette die door zijn grootvader waren begonnen.

Helemaal geïnspireerd door Parijs wilde Isma'il Parijs nabouwen in Caïro helaas wegens financiële beperkingen werd het een wijk van Caïro nu het huidige Downtown.

Isma'il probeerde ook de stad te moderniseren, die samen smolt met naburige nederzettingen, door een ministerie van openbare werken op te richten, gas en verlichting naar de stad te brengen en een theater- en operahuis te openen.

De immense schuld die voortkwam uit de projecten van Isma'il vormde een voorwendsel voor het vergroten van de Europese controle, die culmineerde in de Britse invasie in 1882.

Het economische centrum van de stad trok snel in westelijke richting naar de Nijl, weg van het historische gedeelte van Islamitisch Caïro en in de richting van de moderne wijken die door Isma'il gebouwd waren in Europese stijl.

Europeanen waren goed voor vijf procent van de bevolking van Caïro aan het einde van de 19de eeuw, waardoor ze de meeste top gouvernementele posities bekleedden.

De Britse bezetting was bedoeld als tijdelijk, maar het duurde tot ver in de 20ste eeuw.

Nationalisten voerden grootschalige demonstraties uit in Caïro in 1919, vijf jaar nadat Egypte tot Brits protectoraat was uitgeroepen. Hoewel dit leidde tot de onafhankelijkheid van Egypte in 1922, bleven de Britse troepen tot 1956 in het land.

Plattegrond van het district Oud-Caïro.

Gedurende deze tijd werd het stedelijke Caïro, gestimuleerd door de bouw van nieuwe bruggen en transportverbindingen en het uitbreiden van de chique buurten zoals Garden City, Zamalek en Heliopolis.

Tussen 1882 en 1937 verdrievoudigde de bevolking van Caïro meer dan van 347.000 tot 1,3 miljoen en groeide het gebied van 10 tot 163 vierkante kilometer.

De stad werd verwoest tijdens de rellen van 1952 bekend als de "*Cairo Fire of Black Saturday*", die de verwoesting van bijna 700 winkels, bioscopen, casino's en hotels in Downtown Caïro zag.

De Britten verlieten Caïro na de Egyptische revolutie van 1952, maar de snelle groei van de stad vertoonde geen tekenen van afbrokkeling.

President Gamal Abdel Nasser heeft geprobeerd de toenemende bevolking te huisvesten, heeft 'Maidan Tahrir' en de 'Nijl Corniche' her ontwikkeld en het netwerk van bruggen en snelwegen van de stad verbeterd.

De metropool begon de vruchtbare Nijldelta binnen te dringen, wat de regering er toe bracht woestijnachtige satellietsteden te bouwen en stimulansen te creëren voor stedelingen om daar naar toe te gaan.

De bevolking van Caïro is verdubbeld sinds de jaren zestig en bereikte bijna zeven miljoen inwoners met nog eens tien miljoen inwoners in de stedelijke omgeving. Tegelijkertijd heeft Caïro zich gevestigd als een politiek en economisch centrum voor Noord-Afrika en de Arabische wereld, met veel multinationale bedrijven en organisaties, waaronder de Arabische Liga, die buiten de stad opereren.

Helaas werd Caïro in 1992 zwaar getroffen door een aardbeving die 545 doden, 6.512 gewonden en 50.000 dakloze mensen veroorzaakte.

Tegenwoordig is Caïro de nationale hoofdstad van Egypte, dus het is redelijk om te zeggen dat het nog steeds van groot belang is.

Veel dingen zijn veranderd sinds Ibn Battuta in de stad was. Caïro heeft vandaag een grote stap gezet in de verstedelijking, aangezien de meeste Caïroten nu in appartementsgebouwen wonen. Vanwege de toevloed van mensen in de stad zijn alleenstaande huizen zeldzaam om te vinden en appartementsgebouwen bieden plaats aan de beperkte ruimte en overvloed aan mensen. In feite staan alleenstaande huizen symbool voor de rijken.

Caïro's 'Tahrir Square' was het brandpunt van de Egyptische revolutie van 2011 genaamd de Arabische lente, tegen de voormalige president Hosni Mohamed Mubarak.

Duizenden demonstranten bevonden zich op het Tahrir-plein in Caïro en op 25 januari namen de demonstranten het plein voor het eerst in gebruik.

In de volgende dagen bleef het Tahrir-plein de belangrijkste bestemming voor protesten in Caïro, zoals het plaatsvond na een volksoptstand die begon op dinsdag 25 januari 2011 en werd voortgezet tot juni 2013.

Locatie van het Tahrir-plein in Caïro.

De opstand was hoofdzakelijk een campagne van niet-gouvernementele organisaties, gewelddadig burgerlijk verzet, met een reeks demonstraties, marsen, daden van burgerlijke ongehoorzaamheid en arbeidsstakingen.

Miljoenen demonstranten uit verschillende sociaaleconomische en religieuze achtergronden eisten de omverwerping van het regime van de Egyptische president Hosni Mubarak.

Ondanks dat het overwegend vreedzaam van aard was, was de revolutie niet zonder gewelddadige botsingen tussen veiligheidstroepen en demonstranten, met minstens 846 mensen gedood en 6.000 gewonden. De opstand vond plaats in Caïro, Alexandrië en in andere steden in Egypte.

Op 11 februari, na weken van vastberaden volksprotest en pressie, trad Hosni Mubarak terug uit zijn ambt.

Caïro is gelegen in het noorden van Egypte, bekend als Neder-Egypte, 165 kilometer ten zuiden van de Middellandse Zee en 120 kilometer ten westen van de Golf van Suez en het Suez-kanaal.

De stad ligt langs de rivier de Nijl, direct ten zuiden van het punt waar de rivier zijn woestijn gebonden vallei en takken verlaat in de laaggelegen Nijldelta-regio.

Hoewel de metropool van Caïro zich in alle richtingen van de Nijl uitstrekt, bevindt de stad Caïro zich alleen op de oostelijke oever van de rivier en twee eilanden op een totale oppervlakte van 453 vierkante kilometer.

Tot het midden van de 19de eeuw toen de rivier werd getemd door dammen, dijken en andere controles was de Nijl in de buurt van Caïro zeer gevoelig voor veranderingen in loop en oppervlakteniveau.

In de loop van de jaren verschoof de Nijl geleidelijk naar het westen en vormde de plek tussen de oostelijke rand van de rivier en de hooglanden van Mokattam waarop de stad nu staat.

Het land waarop Caïro werd gesticht in 969 (het huidige islamitische Caïro) lag iets meer dan driehonderd jaar eerder onder water, toen Fustat voor het eerst werd gebouwd.

Lage perioden van de Nijl gedurende de 11de eeuw bleven bijdragen aan het landschap van Caïro. Een nieuw eiland, bekend als Geziret al-Fil, verscheen voor het eerst in 1174, maar werd uiteindelijk verbonden met het vasteland.

Vandaag wordt de site van Geziret al-Fil bezet door het Shubra-district.

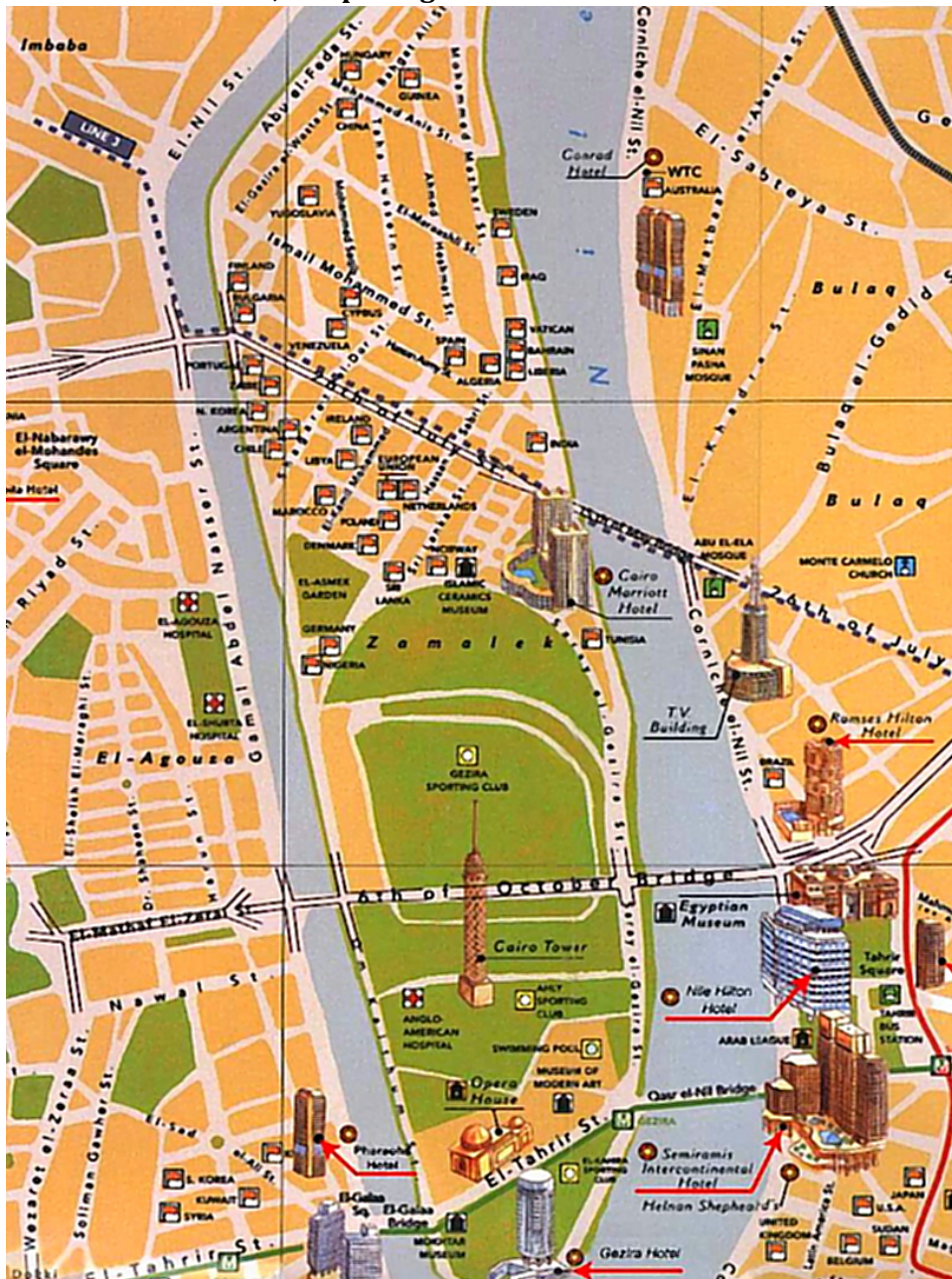
De lage perioden creëerden een ander eiland aan het einde van de 14de eeuw, dat nu Zamalek en Gezira samen heeft gebracht. Landwinningprojecten door de Mammelukken en de Ottomanen hebben verder bijgedragen aan uitbreiding op de oostelijke oever van de rivier.

Vanwege de beweging van de Nijl zijn de nieuwere delen van de stad zoals 'Garden City', 'Downtown Caïro' en 'Zamalek' het dichtst bij de rivieroever gelegen.

De gebieden, die de thuisbasis zijn van de meeste ambassades van Caïro, zijn in het noorden, oosten en zuiden omringd door de oudere delen van de stad.

Oud Caïro, gelegen ten zuiden van het centrum heeft de overblijfselen van Fustat en het hart van de Koptische Christelijke gemeenschap van Egypte, Koptisch Caïro. Het Boulaq-district, dat in het noordelijke deel van de stad ligt, is ontstaan uit een grote 16de-eeuwse haven en is dat ook gebleven.

Onder, een plattegrond van Zamalek eiland.

Het ontstaan van de Fatimiden dynastie

De Fatimiden dynastie is ontstaan in een Ismaili Shia-beweging gelanceerd in Salamiyah, aan de westelijke rand van de Syrische woestijn door Abd Allah al-Akbar een acht-generaties afstammeling van de islamitische profeet Mohammed, via zijn dochter Fatimah.

In 899 werd zijn kleinzoon, bekend als Abd Allah al-Mahdi leider van de beweging. Hij vluchtte van zijn vijanden naar Sijilmasa in Marokko, waar hij ging prediken onder het mom van koopman te zijn.

Hij werd gesteund door een militant genaamd Abu Abd Allah al-Shi'i, die een Berber-opstand organiseerde die de Tamil Aghlabid-dynastie omverwierp en vervolgens al-Mahdi uitnodigde om de positie van imam en kalief aan te nemen.

Het rijk groeide uit tot Sicilië en strekte zich uit over Noord-Afrika, van de Atlantische Oceaan tot Libië.

De Fatimid-kaliefen bouwden drie hoofdsteden, die ze in opeenvolgende volgorde bezetten:

Mahdia Tunesië 921-948, al-Mansuriya 948-973 in Ifriqiya en Caïro 973-1169 in Egypte.

Mahdia was een ommuurde stad, gelegen op een schiereiland dat uitmondde in de Middellandse Zee vanaf de kust van wat nu Tunesië is, toen een deel van Ifriqiya. Mahdia werd in 913 gesticht door Abdullah al-Mahdi Billah, de eerste Fatimid-imam en later was het de haven van waaruit de Fatimid-invasie van Egypte werd gelanceerd.

Al-Mahdi bouwde de Grote Moskee van Mahdiya, de vroegste Fatimid-moskee in de nieuwe stad, de andere gebouwen die toen in de buurt waren opgetrokken, zijn sindsdien verdwenen maar de monumentale toegangspoort en portiek in het noorden van de moskee zijn van de oorspronkelijke structuur bewaard gebleven.

Al-Mansuriya, in de buurt van Kairouan, Tunisië was de hoofdstad van het Fatimid kalifaat tijdens de regeringen van de Imams Al-Mansur Billah † 946-953 en Al-Mu'izz li-Din Allah † 953-975.

Gebouwd tussen 946 en 972, was het een cirkelvormige ommuurde stad met uitgebreide paleizen omringd door tuinen, kunstmatige zwembaden en waterkanalen.

De kalief Al-Mu'izz verhuisde in 973 vanuit de stad naar de nieuwe stad al-Qāhira (Caïro), maar Al-Mansuriya bleef de provinciale hoofdstad.

In 1057 werd het verlaten en vernietigd.

Hieronder de ruïnes van het paleis van Al-Mansur.

Caïro, de Fatimid-generaal bouwde Jawhar al-Siqilli een nieuwe paleisstad bij Fusṭat na het veroveren van Egypte op 8 augustus 969, dat hij aanvankelijk al-Manṣūriyya noemde naar de hoofdstad in Tunesië.

Toen Al-Mu'izz in 973 arriveerde werd de naam veranderd in al-Qāhira Caïro.

De nieuwe stad bevat elementen van het ontwerp van Al-Mansuriya, hoewel het eerder rechthoekig dan cirkelvormig was.

Beide steden hadden moskeeën genaamd al-Azhar naar de dochter van de profeet, Fatima al-Azhar en beiden hadden poorten genaamd Bab al-Futuh en Bab Zuwaila.

Beide steden hadden twee paleizen, voor de kalief en voor zijn erfgenaam tegenover elkaar.

De Fatimid-architectuur die zich ontwikkelde in het Fatimid kalifaat 909-1167 n.Chr. van Noord-Afrika combineert elementen van oosterse en westerse

architectuur, voortbouwend op Abbasid-architectuur, Byzantijnse, Oud-Egyptische, Koptische architectuur en Noord-Afrikaanse tradities.

Het overbrugde vroege islamitische stijlen en de middeleeuwse architectuur van de Mammelukken van Egypte en introduceerde vele innovaties.

Links, uitzicht op de koepel en minaretten van de El-Azhar moskee vanaf de binnenplaats. (circa 1900 n.Chr.).

Opm.: De minaret dateert uit de tijd van de 18de Mammelukse sultan Kait Bey (1468-96).

De rijkdom van Fatimid-architectuur werd gevonden in de drie grote hoofdsteden. Het hart van de architectonische activiteit en expressie tijdens Fatimid-heerschappij was in al-Qahira, de oude stad van Caïro, aan de oostkant van de Nijl waar veel van de paleizen, moskeeën en andere gebouwen werden gebouwd.

Al-Aziz Billah die regeerde van 975 tot 996 wordt algemeen beschouwd als de meest uitgebreide Fatimid-bouwer, met minstens dertien belangrijke monumenten waaronder het Gouden Paleis, de Caïro-moskee, een fort, een belvedere, een brug en openbare baden

De Fatimid Kaliefs concurreerden met de heersers van de Abbasiden en Byzantijnse rijken en gaven zich over aan het bouwen van luxueuze paleizen.

Hun paleizen, hun grootste architectonische prestaties zijn echter alleen bekend door schriftelijke beschrijvingen.

Verschillende overgebleven tombes, moskeeën, poorten en muren, voornamelijk in Caïro, behouden oorspronkelijke elementen, hoewel ze in latere perioden uitgebreid zijn aangepast of herbouwd.

Bekende voorbeelden van de Fatimid-architectuur zijn de Grote Moskee van Mahdiya, de Al-Azhar-moskee, de Al-Hakim-moskee, Juyushi en Lulua van Caïro

Hoewel zwaar beïnvloed door architectuur uit Mesopotamië en Byzantium, introduceerden of ontwikkelden de Fatimids unieke kenmerken, zoals de